

Nordmørsposten 11/1 -89: Samfunnsbladet 15.3.1989

Nei til hvite flekker i Sovjetunionens historie

Ifølge Morgenbladet har vi nylig hatt offisielt besøk av den russiske historikeren Sjuravlov som har uttalt at Sovjetunionens historie skal revurderes og skrives om. Han sier bl.a. at «Vi kan ikke lenger leve på illusjoner... vi må kvitte oss med hvite flekker, fortieelser, fordreining og direkte feilinformasjon...»

Gorbatsjov er leder for det utvalget som arbeider med dette.

I Aftenpostens morgennummer for 26 november ifjor har Ole Johan Nilsen en artikkel om vår krigshistorie som skal skrives på ny. I ingressen heter det at «En ny generasjon skal ta for seg okkupasjonstidens historie. Og det er ikke bare småstein man skal begynne å rydde på den historiske utmark: Nye perspektiver på de to partene, med mindre helt/skurke-beskrivelse.»

«Nærværende skribent» venter seg ikke radikale endringer av en revurdering og omskrivning av norsk krigs- og etterkrigshistorie. Den er forlengst revidert, proposjonalt med avstanden i tid og uten erklært konsens fra MAKTA.

Jeg tillater meg å referere et utsnitt fra Wesenlunds Rundskriv i

VG, 7. januar:

«Langsomt ble landet vårt eget, og langsomt kommer det frem et korrektiv til den godkjente versjon, den som skoleelever lærer.»

Hva er det så skoleelever lærer?

Jo, at Norge den 9. april 1940 ble overfalt av Nazi-Tyskland, ga opp kampen her hjemme og flyttet sine styrker til England i begynnelsen av juni for å fortsette kampen derfra.

Her må det kunne spørres: Hvilke styrker? Det er symptomatisk for situasjonen at Norge ved krigsutbruddet hadde til disposisjon to moderne fly, et tysk Heinckel og et italiensk Caproni.

I Statsrådsprotokollen (Tromsø 7. juni 1940) står det at «Under disse forhold, og fordi det har vist seg umulig å skaffe hæren den nødvendige ammunisjon og annet krigsmateriell vil det være håpløst å fortsette krigen. Kongen bifalt innstillingen.» Og forlot landet sammen med regjeringen.

Kapitulasjonsavtalen ble undertegnet i Trondheim den 10. juni. Den besto av 9 paragrafer. Paragraf 1 lyder slik:

Samtlige norske stridskrefter legger våpnene ned og forplik-

ter seg til ikke å gripe til våpen igjen mot det tyske rike eller noen av dets forbundne så lenge den nu pågående krig varer.

I sin tale fra London den 25. juni sa statsminister Nygårdsvold bl.a. følgende: «Det stod da ingen annen vei åpen enn å nedlegge våpnene og sende våre tapre offiserer og soldater hjem».

Utsagnet er kategorisk og utelukker ethvert reservatio mentalis (baktanke/tenkt forhold).

På Sikkerhetsrådets møte i Paris den 4. februar 1946 uttalte den britiske utenriksminister Bevin bl.a.:

Man bør huske at Hellas var det eneste land utenfor det britiske imperium som kjempet på vår side fra 1940 til 1941.» (VG 5. februar 1946).

I sitt 4 binds verk «An Illustrated World History» skriver den britiske universitetsrektor og professor i historie, J.M. Roberts:

«— Danmark kapitulerte straks, mens Norge gjorde motstand i to måneder —» (bind 4, s. 106). Det ser ut for at det bare er i Norge man forsøker å få folk til å tro at Norge

som stat deltok i krigen etter kapitulasjonen. Dette var en slags nødvendighet, for på den måten å kunne bruke straffelovens §86 som grunnlag for «Landssvikanordningen» som da liksom skulle legalisere det såkalte rettsoppgjøret, som ikke har noen bestemmelse om straff for bistand til fienden for de rundt 200 000 — tohundretusen nordmenn som bygde Festung Norge. Det lakkert nemlig mot stortingsvalg. — Det er kanskje nødvendig å ta med at «festningsarbeiderne» strømmet til disse anleggene uoppfordret og frivillig, (etter hukkommelsen fra Undersøkelseskomisjonen Innstilling av 1945).

Det samler seg etter hvert tusener av frivillige i England. Da Norge etter kapitulasjonen bærer krigsartikler bære batledress (engelsk uniform). Et betydelig antall deltok i kamphandlinger. Det var sjøfolkene som fikk vite hva krig var.

At Norge ikke var krigførende etter 10. juni 1940 bekreftes også av en beretning som må komme fra Koht (jeg har dessverre ikke kildeangivelse for hånden). Nygårdsvold og Koht var sommeren/våren 1945 i embets medfør underveis til USA.

Nygårdsvold gråt ved tanken på sin fremtid. Han syntes han var for gammel til å begynne sagbruk igjen, mens Koht tykte det kunne sjå lysare ut for meg, med di eg kanskje kunne få noko å gjera ved eit av universiteta der burte. Og dette var stats- og utenriksministeren i de land som da angivelig var i krig!

I saken mot quislingsstatsråd Skancke ble de tre edsvorne menn, statsministeren, utenriksministeren og forsvarsministeren spurt om de kjente til kapitulasjonsavtalen, som forsvareren, H.r. advokat Øvergård hadde skaffet seg. Fra London! Ingen av de tre edsvorne menn kjente til en slik avtale! Besynderlig viste det seg at de alle tre egenhendig hadde påført sine initialer.

I en leder kalte Romsdals Budstikke dette i overskriften «Merkelig glemsomhet!» det var nesten pent sagt av RB.

Professor Jon Skeie dr. jurist ga i sitt skrift «Landssvik» (1945) uttrykk for sitt syn på «rettsoppgjøret» ved bl.a. å skrive: «Vi har aldri vår historie hatt sådan rettsløshet».

Olav Barstein

103384